

затъ въ Котелъ. Но презъ нощта срещу 8. май по Балкана завалѣлъ „като никога“ оня исторически снѣгъ, който е билъ една отъ причинитѣ за бързото съсипване на възстанието, по цѣла Стара планина. „Бѣлъ снѣгъ и зелени дървета — туй бѣше невидено — зима презъ май“ (Иовковъ). Земята била покрита съ снѣгъ, едъ а педя дебелъ. Клонитѣ на дърветата тежели отъ него. Възстаницитѣ мръзнѣли на открито въ Разбойна; почти всички селяни отъ Нейково и Жеравна избѣгали. Подгонени отъ студа, четницитѣ слѣзли на Песи-Долъ, на лѣво отъ Разбойна, въ една къшла, дето наклали 7 огньове и се с ушили и топили цѣлия день. Надвечеръ пратили нѣколко нейковчани въ селото да донесатъ хлѣбъ, но тѣ не се върнали. Ядосанъ на тѣхъ и на избѣгалитѣ по-рано, Стоилъ решилъ да ги накаже и вземе хлѣбъ и затова тръгналъ съ четата си за Нейково. Но като наближилъ селото натъкналъ се предъ самото него на турски аскеръ.

Турскитѣ власти въ Сливенъ узнали за четата отъ избѣгалия циганинъ и отъ писмото, което имъ изпратили жеравненскитѣ чорбаджии. Мютесарифътъ веднага телеграфиралъ въ Одринъ за нова войска, а на каймакамитѣ въ Айтось, Бургазъ, Карнобатъ и др. заповѣдалъ да вдигнатъ потери. Отъ сливения гарнизонъ той веднага изпратилъ отреди въ Нейково, Медвенъ и Котелъ, първитѣ по диритѣ на четата, а последниятъ отредъ да ѝ прѣѣче пѣтя. По американеца Скайлеръ, изпратената редовна войска се състояла отъ 300 души войници; къмъ нея се присѣединили и много башибозуци отъ селата *).

*) „Отъ Тузлука пристигнали 300 башибозуци, набързо свикани, въоръжени съ кремаклийки пушки и снабдени съ вѣжа за яма“. (Иречекъ, пѣтувания изъ България, г. II, Жеравна).

Йорд. Иовковъ въ цит. разказъ: „Отъ къмъ полето настѣпваше царския аскеръ . . . Добромѣрица (височина на